

ШУМЕНСКИ ВЕСТИ

Независимъ вестникъ за християнска просвѣта и информация.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОЛЗАСИЛЕЗЪ — ШУМЕНЪ улица „В. Левски“ или печатница „СПАСЪ ПОПОВЪ“.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
по споразумение.
БРОЯ 1 левъ.

Г-ца Надежда В. Гичева

Г-нъ Поручикъ Илия В. Рачевъ

Ще се вѣнчeятъ на 2. юний т. г. въ църквата „Св. Три Светители“ — ШУМЕНЪ.

Поздравленията ще се приематъ въ църквата.
Настоящето замѣня случайно пропустнати покани.

ШУМЕНЪ.

Варненский и Преславский Симеонъ.

Всеpravославна конференция въ София.

VII

Тѣлесни немощи ни принудиха да спремъ за известно време разглеждането на въпроса за свиканата отъ Софийския Митрополитъ въ престолна му градъ „всеpravославна конференция.“ Следъ като се взехме малко, смѣтаме за дългъ да продължимъ изложената работа, защото мислимъ, че въпросътъ, който ни принудилъ да пишемъ, е единъ същественъ за църковния нашъ животъ и не бива да се изостави, безъ да бжде разчепканъ въ всѣка страна. Често пжти незначителни дори на пръвъ погледъ въпроси иматъ послѣдствия съ грамадно значение.

Свиканата по указания отъ свещ. начинъ „Всеpravославна конференция“ се събра въ Милана на единъ Софийски хотелъ, дето поканенитъ само, безъ присъствието на което и да е посторонно лице, се заловили работата, като за едно свещенно действие. Не може да се работи безъ внимание обстоятелството, че конференцията е предала на работа не въ нѣщо, дето биха могли да изисжествуватъ и не канени хора, когато въ София има много мѣста, дето обикновено оставатъ събрания съ целъ да разгледатъ въпроси отъ карбощъ характеръ. Защо ли е есила тая ограниченостъ, която одобжава на работа, вършена въ затворени врата? Задача на конференцията не бѣше дава разгледа и разисква нѣкое търговско предприятие, нѣмъ вързано съ интереситъ на тѣленъ кржгъ хора, или же нѣмъ за въпросъ, който засѣга едва трима само, та затова трѣбваше да се отбѣгне публичността. Тя бѣ свикана, за да се занимае и произнесе за единъ въпросъ, който интересува цѣлата българска църковна община и българската всеpravославна младежъ къмъ

Христа. Съ тоя въпрсъ се занимаватъ отъ редъ години българската църква и нейнитъ служители. Свещеническиятъ съюзъ опредѣлилъ за тази цѣль особенъ день за християнизиранието на младежта. Частни лица ревнители на праотеческата ни вѣра, отъ желание да бждатъ полезни и на църква и на младото поклѣние, работятъ за разпространението на духовната просвѣта. Св. Синодъ отъ своя страна съставилъ и издалъ уставъ за образуване Младежки Християнски Дружества въ епархиитъ, все съ целъ да се привлече къмъ Христа младото българско поклѣние. Тия факти доказватъ, че и българското общество полага грижи за да постигне свѣщата цѣль, която гонѣше и свиканата отъ Софийския Митрополитъ конференция.

Истина е, че работницитъ по това направление у насъ срещатъ на пжти мжнотии отъ тамъ, отъ дето би трѣбвало да иматъ само съдействие и помощъ. Защото само съ учението на Христа може да се издигне единъ народъ, падналъ или готовъ да падне, въ него само може да намѣри той утеха и подкрепа въ дни на злочестини, съ него може да добие сили, за да се бори съ злото и покварата, отъ която и ние всички охкаме и се окайваме. Обаче, тая роля на Христовото учение за съжаление нито се съзнава отъ всички у насъ, нито се оценява, както трѣбва, за това се учреждаватъ празденства за детето на основание уставъ, въ който е писано, че грижитъ за детето трѣбва да се полагатъ, безъ да се обръща внимание на религията. Издаватъ се заповѣди, съ които се предписва младежкитъ християнски дружества да се намѣрватъ подъ ведението

не на свещеници, а на учители, които напжти се отнасятъ отрицателно къмъ Христа. Да се говори, че на свещеници и на тия дори, които иматъ нуждната подготовка, или сж бивши учители, не се допуска да преподаватъ въ училищата Законъ Божи, считаме за излишно, защото по тоя въпрсъ много пжти е казано и писано напразно.

Въ такъво време се свиква въ София конференция, въ състава на която влизатъ хора, пристигнали отъ деветъ морета и десето, да се занимае съ въпроса какъ да се привлече българската младежъ къмъ Христа т. е. съ сжщия въпрсъ, за който и българската църква се грижи, но вмѣсто да се приканятъ да взематъ участие въ работата и други заинтересовани фактори, тя се затваря въ четири дуваря и се залавя за работа. Ние мислимъ, че предъ видъ на положението, въ което се намѣрва тоя въпрсъ у насъ, вдъхновителитъ и ржководителитъ на „Всеpravославната Конференция“ трѣбваше не да затварятъ, а да отварятъ и врати и прозорци на помѣщението, дето заседаваха, и да кажатъ на всички: елате, чуйте какво ще кажемъ и ние, които дойдохме отъ далечни страни, дето такива въпроси сж разгледани и уредени, та да дадемъ и на Васъ умъ и разумъ. Нека не се зловиди никому, ако си позволяваме да кажемъ, че начинътъ, по който свиканата въ София отъ Софийския Митрополитъ „Всеpravославна конференция“ разглеждаше работитъ си, малко разлика има отъ тъмна работа, а тъмната работа обича закрити врата и мракъ.

Какво е станало следъ закриването на вратата? Това е описалъ протоиерей Тулешковъ въ органа на свещеническия Съюзъ в. „Пастирско дѣло“, който участвувалъ въ „всеpravославната конференция“. Той пише, че „молитвата преди откриването бѣ прочетена отъ Високопреосвещенний св. Софийския Митрополитъ“. Това е направено отъ последния, навѣрно, за да удостовѣри, че счита за преживѣлица постановленията и на други събори, та и онова на светитѣ апостоли, които съ 45-то си правило предписватъ „Епископъ или прес-

витеръ, или диаконъ, който се е молилъ само съ еретици, да се афоресва“. Така се отнесълъ той въ тоя случай, макаръ и да е далъ при ржкоположението си следното обещание, обнародвано въ брой 4-й отъ 26 Май 1921 год. на Църковенъ вестникъ: „Обещавамъ се да пазя канонитъ на светитѣ апостоли и на светитѣ седемъ вселенски събори и на благочестивитѣ помѣстни събори, които сж узаконени за запазване на правитѣ повеления“.

Съ молитвата си тоя български иерархъ се е помолилъ, разбира се, на Господа не да осуети дѣлото, за което е била свикана „всеpravославната конференция“, а да напредне, да преуспѣе и пустне дълбоки корени въ България. А какво е това дѣло? То е дѣлото на Илика, което светия български Синодъ, висшето началство на българската църква, членъ отъ което е и тоя сжщия Митрополитъ, е прогласилъ за протестантско дѣло. Всичко това

значи, че Софийскиятъ Митрополитъ се е молилъ да се организиратъ тѣла, които да се борятъ противъ учението на светата българска православна църква, на която той е членъ и служителъ и като таквъ се радва на блага материални и на високи почести вътрѣ и вънъ отъ България. Така върши той съ спокойна съвестъ и никой нищо не му казва. На истина веата Bulgaria, блага е България и нейната църква, която има такива високоинтелегентни служители, които се занимаватъ, както е писалъ единъ имкаджия, съ разрешаването на мирови въпроси, какъвто бѣше и въпрсътъ за сключването на миръ между България и сѣлашенскитѣ държави въ време на последната голѣма война, както е разкрилъ на последно време въ Софийския вестникъ „Независимостъ“ Г. Пасаревъ.

Какво е решила „всеpravославната конференция“ ще видимъ по-нататкъ.

Отворено писмо.

до редактора на в. „Шуменски вестникъ“ — Тукъ.

Уважаеми Г-нъ Редакторе. въ брой 32 на Ш. В., въ статията Ви „Кой обезвѣрява масата“ въ подкрепа на тезата си по „Враждебността на лѣкаритъ помежду имъ“, сте изнесли единъ фактъ, който може би ще задоволи лековѣрната и жадуваща за сензации публика, обаче ще причини тягостно впечатление на хората, които милѣятъ за истината, защото, споредъ насъ, изнесения злополученъ случай е неумѣстно избранъ и предаденъ въ съвсемъ криво освѣтление.

Подписанитъ като извършители на аутопсията, която станала на 12. II т. г. въ моргата на болницата по заповѣдъ на Управителя на болницата въ присжтствие тоже по заповѣдъ, на заинтересованъ лѣкаръ, — ако бѣхме ржководени отъ чувства на „неприятънъ“, а не служебенъ дългъ, то при извършването на аутопсията ний, както и нашетоначалство, следъ откриването на единъ марленъ компресъ въ корема на пострадащата щѣхме да изискваме повикването на съответната властъ

веднага и да го направимъ достояние, като Васъ, на публика, щѣхме да запазимъ и компреса отъ „деликатностъ“, ние не сторихме това, а до неохме конфиденциално на началството, като му представихме аутопсионния актъ, преписъ отъ който оставихме въ аутопсионната болнична книга. Никой не би възпрепятствувалъ на заинтересованъ лѣкаръ да запази компресъ това „веществено доказателство“, стига само да поискашъ това. Защо не е сторилъ това

Откриването трупа извършиха двама отъ насъ, лѣкаръ а третиятъ държеше редовни бележки за всѣка отдѣлна констатация. Заинтересованъ лѣкаръ следѣше за всичко, което се вършеше, безъ ни на малко вмѣшателство. При нашата работа присжтствуващъ и единъ служителъ, който обслужваше около инструментитъ. Откриването на кърпата-компресъ бѣ доста трудно то стана къмъ края на аутопсията, понеже голѣмата и частъ импрегнирана (напоена) с гангренозна крѣвно серозна течностъ — сивкаво кафява

орисъ л. Стоименовъ — Пловдивъ

ово произведение на Велички Епископъ Андрей.

(Биографически бележки).

2.

Презъ 1918 г. Н. Пр. се заежнилъ въ България и посжжилъ като секретаръ и скоро следъ това инспекторъ въ Министерството на Външнитъ работи — Външноевропейския Отдѣлъ. Веднага следъ завръщането си въ България той почналъ да държи редовно два пжти въ седмицата сказки въ храма „Св. Никола“ София които сказки продължаваха и

до последно време. Общото църковно пѣние и реда въ тая църква бѣха поставени образцово отъ Н. Пр. По това време Н. Пр. започналъ да организира братства и ученически Правосл. Хр. Др-ва почти по цѣла България. Презъ 1922 г. той организира Първия Съборъ на Братствата въ Рилския Монастиръ, дето присжтствуваха до 4000 души. Първиятъ Главенъ Ржководителъ на тоя Съюзъ бѣ Н. Пр. По настоящемъ той се ржководи отъ Н. В. Пр. Старозагорски М-тъ Павелъ. Н. Пр. организира и Съюза на Правосл. Хр. Др-ва на учащата се младежъ, чийто Главенъ Ржководителъ е отъ началото и до

днесъ. Организира още 1) Православнитъ Библиейски Курсове въ България и 2) Просвѣтното благотворително Др-во „Православенъ Домъ въ България“. Въ Църковнонародния Съборъ (1921 г.) той бѣ първиятъ избранъ отъ Столицата редовенъ делегатъ. Н. Пр. е държалъ надъ 1200 публични сказки, отъ които около 1000 сж стенографирани, но само нѣколко напечатани. За цѣлата просвѣтна, проповѣдническа и организаторска работа Н. Пр. не е вземалъ отъ никого пари дори пжтнитъ си разноски самъ си е плащалъ, а Родопитѣ е обиколилъ пешъ, за да организира братства, учени-

чески и юношески дружества. Обиколилъ е съ горнитѣ цѣли цѣла България, доброволно, по своя лична инициатива.

Отъ 1923—1926 г. Н. Пр. бѣ учителъ въ Софийската Духовна Семинария. Бѣ една година и нѣколко месеци на специализация въ Европа. Владѣе добре нѣмски, чете френски и английски. Обиколилъ е цѣла Европа — Сибиръ, Франция, Белгия, Италия, Австрия, Унгария, Чехия, Германия, Полша включително Швеция и Финландия.

Отъ 1926—1929 г. Н. Пр. бѣ Началникъ на Културно-Просвѣтния Отдѣлъ при Св. Синодъ. Презъ 1926 г. той взе

участие въ Руския Задграниченъ Архиерейски Съборъ въ Сремски Карловци като представителъ на Българската Църква, за да изясни въ Съборъ становището на Българска Църква, което становище възприе и отъ Руския Архирейски тамъ Съборъ.

Въ областта на богословската литература у насъ Пр. е известенъ съ следни съчинения: 1) „Пастирско служение чрезъ Словото“, 2) „Християнскитъ пастиръ-проповѣдникъ“, 3) „Свѣтълината на свѣтъ (Идеална Християнска община)“, 4) „Где е родилиятъ се Христосъ?“, 5) „Бъгай въ Египетъ“, 6) „Православни молитви“ (

сивкави ципи, бѣ подѣ булото (оментума), при чупката на дебелото черво отъ дѣсно и отъ части, обвита и маскирана отъ булото, въ видѣ на топка която, за да се отдѣли, трѣбваше да се „дисекира“ внимателно. Малка частъ само свободно отиваше по направление между хълкитѣ на червата, къмъ малкия тазъ.

При наличността на тая констатация само, констатирана отъ трима лѣкари—аутоп, санти, въ присѣдствието и на заинтересования лѣкаръ, който безъ да възрази нѣщо остана смутенъ, въпрѣки привидното си спокойно държане констатация, която сама по себе си говори достатъчно за причинитѣ на „перитонита“ и последвалата смъртъ, — инсценирането на „неприязнь между лѣкари, или вмѣшателства като туй, че „допустимо е“ външни хора отъ после да сж „сложили“ тая кърпа, е изключено и абсолютно недопустимо.

Отъ описанието на тая кърпа, въ размѣри, както и материалътъ отъ която е изготвена тя, е сжщо такава, каквито, по порѣчка на заинтересуван лѣкаръ, сж изготвени въ гинекологичната болница.

Кои сж тия, които могатъ да сложатъ една такава „казиона“ кърпа въ корема и то въ последствие? Такова кощунство надъ единъ трупъ, отъ кого е извършено?—Въ вестника се казва, че „експертъ билъ съгласенъ, че компреса е билъ сложенъ следъ смъртта“. Логически допустимо е, следователно, и въ подкрепа на Вашата теза, че ако това не е направено отъ лице отъ нашия служебенъ персоналъ, то, евентуално, е направено отъ нѣкой отъ „неприязненитѣ“, или по тѣхно внушение.

Такива следствието не си е дало трудъ да потърси, а и заинтересования, професионалната чест на когото силно е засѣгната, не е подирилъ и до днесъ. Ние сме убедени, че по свой починъ той нѣма да стори това никога. Той замина на другия день въ 10 дневенъ отпускъ.

Като се отхвърля категоричното мнение и заключение на тримата лѣкари (а не двама), сложили подписа си подъ единъ аутопсионенъ актъ, съ пълно съзнание на морална и юридическа отговорностъ, — възприема се мнението на единъ лѣкаръ—експертъ (повишанъ отъ Плѣвненъ) който формулира своето заключение, основано на сжщия аутопсионенъ актъ, главно, и на свидетелски показания.

Ако въ заключението на лѣкаря-експертъ се отхвърля причината на тоя перитонитъ, какво този последния се дължи на нѣкаква забравена кърпа, още по вече като „допуска“, че е сложена отъ после, а сждѣтъ твърди „съ положителностъ“ (споредъ Ш. В.), какъ да се обясни тогава, неотрича-

ния отъ експерта „перитонитъ“ щомъ извършителя операцията „не е проявилъ какъто и да било немарливостъ“?

Оператора твърдѣше, още приживе на пострадащата, че тя страда и отъ „плевмония“; на аутопсията такава болестъ не се констатира, а само старъ адезивенъ плевритъ.

Господинъ Редакторе, като правите публично достойние такъвъ сензационенъ фактъ, въ подкрепа на известна Ваша теза, трѣбвало би да пожелаете да знаете мнението на лѣкаря-експертъ относно причинитѣ за появилия се перитонитъ, и какво е направила съответната властъ, по отношение отговорноститѣ за смъртта на една жена, макаръ съ неджгъ (тѣсенъ тазъ и сколиоза), но жизнеспособна, надъ която е извършена една сериозна, но сполучливо направена операция — кесарево сечение, което не се отрича и въ аутопсионния актъ; както и да се запитате, защо заинтересования съпругъ на пострадащата, по писменната молба на когото се извърши аутопсия—мълчи. Това щеде да внесе известно успокоение и у читателитѣ Ви, които сж за правдата и истината, а не само за сензациитѣ.

Въ случая, не сж „неприязненитѣ отношения“, които сж ръководили извършителитѣ аутопсията и които, както поменавме, конфиденциално сж изнесли констатиранитѣ печални факти, на които Вий дадохте гласностъ.

Аутопсиония актъ е ясенъ и категориченъ: марленъ компресъ, такъвъ какъвто се приготвя въ Г. отдѣление на болницата, е забравенъ въ корема при операцията, и то далечъ отъ мѣстото, гдето е извършено „кесаревото сечение“, и е намѣренъ икрутиранъ (набѣканъ) съ гангренозни материи, плтно срастнати въ него. Фактъ, който самъ по себе си е неупоримъ и не дава мѣсто за никакви странични умувания, за да се извадятъ аргументи по „неприязнеността“ или гонидбата между лѣкаритѣ.

Това сме принудени да изнесемъ, за възстановяване истината, колкото печална да е тя, и въпрѣки нашето желание; такива „деликатни“ въпроси не би трѣбвало да ставатъ достойна на широката публика, съ което, може би, „ще се обезвѣри масата“ — не, а ще се „ужаси“ и отклони отъ дирене медицинска и хирургическа интервенция въ случай на нужда.

При най-обикновено дѣло, гдето, напирѣмъ, се изисква определение инвалидността на нѣкой пострадалъ отъ войната, — сжда процедура, като поканва до трима лѣкари експерти. При конкретния случай, гдето се касае за смъртта на една пациентка и гдето сесѣзира едно престѣпление и едно противоречие между, отъ една страна, трима лѣкари, а

отъ друга страна, само единъ лѣкаръ експертъ, — ний сме въ недоумение, че единъ такъвъ сериозенъ въпросъ се разрешава възъ основа мнението и заключението на единия лѣкаръ експертъ, който казва, че „компреса е поставенъ следъ смъртта, макаръ (споредъ Ш. В.) да не казва това по единъ ясенъ начинъ, въброятно отъ деликатностъ“!

Най-елементарния физиологопатологически процесъ — отъносно чуждо тѣло въ вътрешността на една затворена кухина съ деликатни и чувствителни серозни ципи — е на лице и, ясно отбелязано въ аутопсионния актъ, и не е научно да се поддържа, че компреса „може да бжде сложенъ отъ после“.

Спираме се само върху този пунктъ отъ изнесеното, на което сме свидетели и единодушно поддържаме, като се отказваме да правимъ разборъ на останалитѣ разсѣждения на Ш. В., освенъ тамъ, гдето му е мѣстото, и за избѣгване безполезна полемика. За интересувашитѣ се отъ знание по медицина читатели на Ш. В. необходимо е да истъкнемъ, че организма „чуждо тѣло“, отъ органически произходъ — не търпи: единъ марленъ компресъ съ размѣри 45 на 75 см., макаръ и „стерилизиранъ“ и сложенъ въ една кухня затворена и обвита съ серозни ципи (перитониумъ, було), той рано или късно, като органическо тѣло, ще се изложи на процеса на гниенето и ще причини туй, което виждаме въ конкретния случай. Другъ билъ въпросътъ, ако се касаеше за единъ малкъ, дори и въ по голѣми размѣри, металически предметъ като куршума съ никелирана риза, или дори хирургически инструментъ, както има много случаи, описани въ анализитѣ на хирургията; такова чуждо тѣло може да се обгради съ съединителна тъканъ чрезъ единъ особенъ процесъ на защита на организма и да остане, безъ особени вреди за общото здраве, съ години, както имаме често случаи да го констатираме: бойци отъ фронта и до днесъ да носятъ куршуми и шрапнелни парчета въ разнитѣ части на тѣлото, дори и въ мозъка, безъ особени патологически явления.

Въ медицинската практика ний виждаме дори отдѣлни случаи, които въ повечето случаи като малки, да се поглъщатъ отъ кръвнитѣ тѣлаца (фагоцити), а въ известни случаи излизатъ навънъ презъ образувана фистула, която заздравява следъ окончателното имъ изхвърляне навънъ; читатели, които сж претърпѣли голѣми каремни операции, могатъ всѣкога да засвидетелствуватъ това.

Действително, ако нѣмаше никаква опасностъ отъ оставянето на единъ отълично „стерилизиранъ“ компресъ въ корема, защо хирурга ще запо-

ДАВА се ПОДЪ НАЕМЪ

К Ж Щ А

МЕСЕЧЕНЪ НАЕМЪ ХИЛЯДА ПЕВА

СПРАВКА: ПЕЧАТНИЦА „СПАСЪ ПОПОВЪ“ — ШУМЕНЪ

хигиенична, на ново ремонтирана, състояща се отъ 5 стаи, салонъ, трапезария, кухня и мазъ съ електрическа инсталация и общиренъ дворъ и чешма.

вѣда да му се изготвятъ марлени компреси въ известни размѣри съ ширити, дори и едно порцеланово голѣмо копче на края? — не е ли отъ осторѣностъ, при нѣкоя голѣма, кръвна коремна операция, — да се избѣгне евентуалното имъ забравяне въ корема, когато ще трѣбва да се употребяватъ такива нѣколко броя, като се оставя ширитѣ съ копчето — за сигурностъ, навѣнъ.

Въ изнесенитѣ случаи е станало следното: оператора въ бързината си е натѣпкалъ цѣлия компресъ, съ ширитѣ и копчето, които би трѣбвало да стоятъ навѣнъ, за да се извадятъ заедно съ компреса въ последствие, когато ще се зашива корема. Така, за жалостъ, не е сторено, послѣдичитѣ сж на лице. Audiat, qui aures habet!

25. V. 929 г., Шумень

Д-ръ Медникаръ.

Д-ръ Симеоновъ.

Д-ръ К. Христова.

Четете внимателно статитѣ въ Народенъ Будителъ! Мертвотѣ въ него сензационна хроника! Привиквайте на сериозно четиво!

Днешниятъ духъ.

(Впечатления и мисли.)

Едно следъ друго се поредиха голѣми народни тържества, въ които проблѣсва народното величие.

Еднакво тържествено съ 1000 год-та цѣлиятъ български народъ съ възторгъ празнува прославата и паметта на великитѣ равноапостоли Св. Кирилъ и Методи, които първи разбраха, че за сжществуването и процѣтяването на славянобългарската държава е необходимо тя да се освободи отъ чужда писменостъ и да си създаде своя такава, на която народа да може да чете и разбира. Словото божие и напѣствията на водачитѣ си. Съ себеотрицание Светитѣ братя се нагърбиха съ тая тежка задача и въ единъ паметенъ за цѣлото славянство день ни дариха Кирилицата. Днесъ всѣки може да прецени значението на тоя фактъ за българския народъ, като има на лице резултатитѣ отъ цѣли вѣкове.

Оценявайки голѣмото значение на тѣхното дѣло, цѣлиятъ народъ всѣка година чествува паметта имъ и тържествува за тѣхната заслуга...

Наблюдавахъ съ радостъ прииждащитѣ буйни потоци учаща се младежъ, които се преливаха като златни класове на тучна нива въ жара на юлско слънце.

Въ свѣтлината на възражданитѣ имъ лица и ясни и деродушенъ погледъ азъ виждахъ неударжимия възходъ на българското племе. Въ тѣхъ тѣ стройни редове и дисциплина азъ виждахъ хвърнатитѣ орли на Симеоновъ и неговитѣ желѣзни вериги отъ 1877—1885, 1912, 1913 и 1918—1918 години, а въ широкитѣ тържествени тонове на зиката и пѣснитѣ имъ слушахъ вѣлшебното тържество на родната душа, която се винува като широко синьоре, ограно отъ хубаво жително майско слънце!

О, хубава родна младежъ, надежда и радостъ на утриния день, колко скъпа за всѣко сърдце си ти!

Нека бжде благословенъ щастливъ и радостенъ твой пътъ!...

Следъ възражданата младежъ вървѣха стройнитѣ и загорѣли редове на запаснитѣ офицери, които съ твърдия ходъ подкрѣпяха стѣпнитѣ младитѣ. По каленитѣ и бронзови лица се четѣше ята гриженостъ и дълбоко съзнание на дългъ къмъ Родината. Въ редовитѣ имъ се чувстваше оня здравъ и надежденъ елементъ, който ни бѣ добрия сътрудникъ на полена честта въ моменти на въховни усилия и изпитания, гато водѣхме въоръжения родъ къмъ смъртъ и величавъ за България.

Тѣ и днесъ сж най-здравата частъ на българското общество, най-сигурното звено въ народъ. И днесъ тия скромни народни труженици продължаватъ своята дейностъ въ срѣдъ народностъ съ себеотрицание, тъй какъ работиха въ казармата въ защитѣ на народнитѣ празници, хубавитѣ си години. А на тѣда нежеството на народнитѣ празници — тѣхния патронелни празници — вървѣха заедно съ младежитѣ за да имъ напомнятъ дълга въ живота, който с не е само вѣченъ празникъ.

Чухъ пламенни слова на вѣковенъ ораторъ, който изказа изъ дълбинитѣ на разнунувано българско сърдце. Схъшахъ ученически декламационни издумани съ сладки детелгласове, които чаровно се преливаха, надъ душитѣ ни, чисти тонове, като пѣсенъ, виждахъ възхода на нацията нейното възраждане!...

Заредилитѣ се тържествавеличие и творчество съждалото на още по-велики тържества на цѣлокупния български народъ, обединенъ въ свѣтѣ етнически граници, днесъ така жестоко разпокъсанъ и угнетенъ! Ньой, ти неможашъ умъртвишъ българския духъ. До ще день, и той не е

теха) и 7) „Православни пѣсни“ (Утеха (нотна сбирка).

Отъ казаното до тукъ се вижда, че Н. Пр. въ продължение на 10 г. работи съ завидно усърдие и несѣкрушима енергия и себеотрицание за блага на св. ни църква. Въ продължение на 11 години само той можа да напише една красива и извънредно значительна страница въ нашия църковенъ животъ. Онова масово религиозно движение всѣдъ възрастнитѣ и учащитѣ се, на което споменахме по-горе, неуморенъ труженикъ на което е Н. Пр.—е най-отрадателното явление и най-свѣтлия активъ на нашата Църква

презъ последнитѣ години. Появилото се като едно чисто църковно религиозно движение въ безнадеждното следвоенно време, то дойде да задоволи една реална духовна нужда, удовлетвори пробудилата се религиозно-мистична жажда у много изтерзани и опустошени отъ войната души. Мнозина, разбира се, отидоха „въ страна далече“, като потърсиха удовлетворение на своитѣ религиозни търсения другаде. Но върнитѣ чада на църквата стегнаха своитѣ редове около нейната знаме. Тукъ тѣ пожелаха да потърсятъ отрада срѣдъ не радостнитѣ дни и отъ затаяното тукъ напрежение на въ-

рата, молигвата, любовта и самоотвержението на миналитѣ творчески поколения да почерпятъ въра въ своето лично битие и битието на България.

Особено ценно и симпатично е движението срѣдъ учащитѣ се, организаторъ и главенъ ръководителъ на което е Н. Пр.

Нашата учаща се младежъ особено следъ войнитѣ, бѣ обектъ на много домогвания. Тя масово бѣ увеличана подиръ различни идеи и знамена. За мнозина тя бѣ безвъзвратно изгубена за Христа. Но преди 11 г. Н. Пр. заработи срѣдъ тѣ младежъ съ ревността и вѣдъновението на пророкѣ и положителнитѣ резултати отъ

тази негова работа сж на лице. Съюза на Правосл. Хр. Учаща се Младежъ по настоящемъ обединява надъ 40 ученически дружества съ повече отъ 5000 души члена учащи се. Тѣзи цифри сж доста внушителни за едно сравнително младо движение, каквото е това на правосл. учащи се. Това движение, възникнало не отдавна и не твърде силно, може би, количествено е по-ценно като качествено съдържание, като вътрешно християнско напрежение и творческа сила. Обединенитѣ въ него учащи се се стремятъ къмъ Христа и желаятъ Той да застане въ центъра на тѣх-

нитѣ творчески стремени. Той да разкрива далечнитѣ хоризонти на тѣхния животъ, чИмайки предъ видъ природосл. ута на младежта въобще, чла втато по своитѣ дълбоки души снни тежениа се стреми къмъ всичко възвишено, чисто. Въс красиво въ живота, ние бвниможемъ да не върваме въ едно вѣдешитѣ свѣтли перспективни изна това движение. Защо? макой другъ, ако не Христосъ? издигнатъ като идеалъ на толицва движение ще бжде въ свѣлитоание да удовлетвори тояни. Сстремѣжъ на младежта? Кова тодругъ, ако не Христосъ? влраздухва тлѣщитѣ творческата и искри въ душата на тая мл

лечъ, когато българското слънце радостно ще изгряе надъ всички краища, где българска речъ се чува, и ще стопли и възрадва всяко българско сърце!

А за да не пада никога духомъ българина, виновни сж двамата братя, които му дадоха писмо и четмо — най-сигурното средство за отбрана.

Слава вамъ Просвѣтителъ и на народната сила и бждинни творци!

Подполковникъ Бѣлорѣчки.

Внесохте ли си абонамента? Правите ли сметка какъ издържаме вестника?

Църквата е пренебрегната съ закона за Трудов. Земледѣлски стопанства.

Въ чл. 1 отъ закона за Т. з. и чл. чл. 3, 4 и 5 отъ правилника за прилагането на сжкия законъ сж визирани лица и учрежденията, които иматъ право да бждатъ оземлявани отъ поземления фондъ, образуванъ съгласно поменатия законъ.

Съ тоя законъ нашето законодателство се е стремило да удовлетвори една крѣщаща нужда, подъ на лошото икономическо положение, създадено отъ превенителните две катастрофални а родината ни война. Все пакъ, както въ почти всички сжществуващи въ страната закони има дефекти, които отпосле сж измѣняти и допълняти съ собени закони, така и при закона за Т. з. стопанства се срещатъ дефекти, които при насъването му, а сжщо и при измѣнението и допълнението му, не сж взети предъ видъ и оправени — Това е лишаване на Българската православна църква отъ правото да бжоземлявана.

Тази привилегия не е дадена на църквата, а отъ що се е ръководило нашето законодателство за да я лиши, не ни е известно. Защо тя не е поставена въ реда на визирани въ горни членове на закона и правилника лица и учреждения? Защо е пренебрегната? Защо е иродски се гледа на нея? Или се смѣта, че оскъжнитъ редства, съ които живѣе, сж остатъчни? Защо се гледа на нея като на зло? Това е тя заслужила? Съ това лишаване не се ли тя тежко скръбява? Не е ли тя висшъ морално-учебенъ институтъ? Не ли тя нашата велика покровителка и спасителка? Не стои ли тя надъ всичко?

Мораленъ дългъ се налага на нашето народно представителство, което е елитътъ на българския народъ и което изжда отъ всички срѣди на нацията, като вижда голѣмия молбъ, упадѣкъ у народа и то знае каква властъ сила има здраво организираната църква надъ душата на народа, а като се заздрави нацията духъ, закрепва се той

въ жертвени пламъци надъ отаря на Доброто? Зава ние вѣрваме и се надѣваме, че движението на Правосл. учаше се ще расте отъ сила въ сила и ще се движи въ свѣршенство къмъ свѣршенство.

Съ сонма на нашитъ църковни оратори Н. Пр. заема видно мѣсто. Той е отъ избраници, които владѣе магията на словото. Неговѣтѣ сказки и беседи въ лицата и провинцията сж нали винаги масово посещавани. Съ своитъ вдъхновени въ той приковава вниманието, вълнува до глбини души и прави да се дѣятъ

и материално, нека частъ по-скоро да внесе въ народното събрание законопроектъ за допълнение на чл. 1 отъ закона за Т. з. с. — като се даде право на Църквата да бжде оземлявана и съ това се тя подпомогне материално, за да бжде силна морално и й се даде възмож-

Колона за деца и юноши.

Бръшлянътъ и Синигерътъ.

Бръшлянътъ, дете, е едно дребно, вѣчно зелено многогодишно растение. То расте ниско по земята, но попадне ли му нѣкое дърво, обвива се наоколо се му и издига нависоко. Отъ тукъ иде и неговото символично значение — привързаностъ и вѣрностъ.

Но какъ е съ тебъ, дете! Така вѣрно и преданно ли си къмъ своитъ родители — тия две голѣми дървета подъ закрилата на които растешъ? И ако тѣ сж живи, то бжди благодарно на Бога, защото нѣма другъ въ свѣта, който да мисли за твоето добро тъй, както майка ти и баща ти. Затова ти трѣбва да бждешъ послушно и внимателно къмъ тѣхъ, съ което пъкъ ще имъ доставишъ голѣма радостъ и удоволствие.

Има, обаче, едно друго дърво, много по мощно и величествено, подъ сѣнката на което почиватъ милиони хора — това е църквата Христова. Тя е небесното дърво, подъ благодатта на което ще се спасятъ всички. Затова никога . . . , никога, мило дете, не се отдѣляй отъ нея. Не гледай и не слушай ония, които се отдѣлятъ отъ църквата — това сж нещастници, които скоро ще почувствуватъ безотечествеността си и ще пожелаятъ да се върнатъ. Тежко имъ, ако се не върнатъ. Нѣма наистина, по голѣмо щастие въ свѣта отъ това да бждешъ едно християнско дете. Това може би сега ти неразбирашъ, но по-късно, кога те налегне скръбъ, болестъ или грѣхове ще го почувствувашъ.

Днесъ, както никога до сега Христовата църква има най

Една ценна книга.

Получихме въ редакцията една малка книжка, издание на Св. Синодъ, написана отъ Негово Впр. Св. Видинския Митрополитъ Неофитъ съ заглавие: *Може ли свѣтътъ безъ Христа Спасителя?* Сбито и кратко, но съ енергиченъ тонъ, смѣла мисль и голѣма вѣра се разглеждатъ въпроситъ: *Кой е Христосъ?* Какво е сторилъ Той за човѣчеството, модерната наука и истината, нови противници на Христа, християнското художествено творчество и пр. Тия въпроси интересуватъ днесъ

сълзи. Н. Пр. не е ораторъ на ефекта, любителъ на бенгалски огньове. Неговото слово е просто, искрено и убедително; то извиква свещенъ метежъ въ сърдцето, пробужда заглъхналата вѣра, ободрява падащитъ сили, пролива лъчъ на надежда въ отчаянитъ сърдца.

Въ своитъ беседи и проповѣди Н. Пр. винаги е подчертавалъ най-характерната особеностъ на нашето Православие въ областта на религиозното знание — а именно — *религиозно мистичното* разбиране на Християнството, т. е. мистичното, тайнственото, не-

постъ да се справи съ появилитъ се разни дѣновости, адвентисти и пр. „нови вѣри“ Така църквата ще изиграе своята спасителна роля, а народното представителство ще оправдае даденото му народно довѣрие.

Май 1929 г. с. Дриново — Поповско

Димо Ив. Михайловъ.

много врагове. Отъ една страна невѣрващи, отъ друга — сектанти. И, както ни е жалъ кога гледаме овошнитъ дървета съ изсъхнали цѣтве и оголени клончета отъ вреднитъ насекоми, така трѣбва да ни е жалъ и за църквата — това благословено дърво, което мнозина искатъ да унищожатъ. Ние трѣбва обаче да се боримъ и я пазимъ. . . .

Синигерътъ е една малка пѣснопойна птичка, която има голѣмата заслуга, че унищожава вреднитъ насекоми.

Искашъ ли, дете, да бждешъ и ти като синигера една пѣснопойна и полезна птичка? Пѣй тогава хвалебни пѣсни къмъ Твореца — Бога и унищожавай всички ония насекоми — хора, които искатъ да провалятъ църквата. Тия вредни насекоми — хора сж, които ограбватъ светата вѣра у християнина и убиватъ чистата му душа. Тѣ трѣбва да погинатъ. Какъ? Съ убийство ли? Не, мило дете. Ний трѣбва само тѣхнитъ сатанински сѣчва да направимъ негодни, безвредни. А какъ ще ст-не това?

Като станемъ заедно едини ревностни защитници на християнството. Ние трѣбва да прѣскаме религиозна провѣта, съ която ще премахнемъ безвѣрието и сектантството.

Просията и дѣла! — ето работата на християнина! Стани тогава и ти, мило дете, единъ достоенъ защитникъ на Христа, ако искашъ да Го направишъ още по живъ, още по любящъ. Той наистина днесъ е забравенъ, оклеветенъ, униженъ и изопаченъ, както никога до сега. Нужно е и ти, мило дете, да станешъ единъ истински Христовъ апостолъ.

Ек. Д-ръ Панаиотова.

всѣки интелигентенъ човѣкъ, затова, съ разрешение на автора, ние ще направимъ въ нѣколко броя на вестника извадки изъ хубавата книжка. Тя струва 4 лв. и се набавя отъ св. Синодъ.

1. *Кой е Христосъ?* Въ миналото свѣтътъ често е задавалъ въпросъ: *кой е Христосъ?* А Библията, чувството, правото, логиката, положителната наука винаги отговаряли: *Христосъ е Богочовѣкъ*. Чаровенъ по Своята физическа и духовна красота, милъ по Своята доброта, неподражаемъ по Своята божествена любовъ,

посрѣдствено общение съ Бога.

Споредъ това чисто православно разбиране на истинския методъ на богопознанието съ особена яснота и сила разкривано отъ Н. Пр. знание за Бога не можемъ да имаме пребивавайки въ линията на интелекта, защото той е малъкъ да побере въ себе си божествената истина. До Бога, като абсолютна Бездна, ние идваме чрезъ бездната на сърдцето. Само тукъ, въ сърдцето „звучи музиката на Вѣчния и цѣвти Неговата пролѣтъ“ Христовото благовестие само по себе си не е доктрина, а преди всичко *сила Божия* за

Той създава храмове и издига олтари въ човѣшкитъ сърдца. Той прѣсъздава човѣшкитъ души съ силата на Своята божествена мощъ. Ето, тукъ, най-благородната отъ женитъ колѣничила и Му се моли, пѣе Му свещенни пѣсни, възхвалява Го. Ето, тамъ пъкъ, всжде по свѣта, милиони сърдца тупятъ, раздвижени отъ Неговото слово и отъ Неговата неземна любовъ; десетки милиони ржце се протегатъ къмъ него за помощъ и утеха . . . *Да, Христосъ е Богочовѣкъ, е възлюто Божество, е Синъ Божий.*

2) *Злобниятъ викъ на ненавистъта.* Ала, въпрѣки туй, дори и когато смесъбрани въ нашитъ храмове да мислимъ за такава помощъ и утеха, до нашия слухъ сѣ по-често достига ехото на единъ злобенъ викъ срѣщу Него. Това е злобниятъ викъ на адската ненавистъ, викъ на фалшивото знание, които не могатъ да търпятъ свѣтлия и мощенъ духъ на Богочовѣка. Това е викъ на една отвратителна ересь, която оскувернява божествеността на науката. Това е викъ на оная ненавистъ, която следвайки по стжпкитъ на Волтера, минава постепенно въ журналистиката и, за да събере материално богатство, открива фронтъ на Христа Господа. Целта на тая адска ненавистъ е да изгони Него, Богочовѣка, — Който е наша сила, нашъ Богъ, наша утѣха и радостъ, — да Го изгони изъ нашата душа, изъ нашето семейство, изъ нашето училище, изъ нашитъ учреждения, изъ страницитъ на закона и изъ предѣлитъ на отечеството. И вижда се вече че тая злобна ненавистъ постепенно се обръща въ една живеница, която бързо разяжда нравствения организъмъ на хората, на народа, на човѣчеството; обръща се въ една живеница, която изгаря съвестта, окаменява сърдцата и изсушава душитъ. А всичко това ни заставя да се вгледаме въ дѣлото на Христа Спасителя, въ дѣлото на Иисуса Богочовѣка и да видимъ какво е сторилъ Той за свѣта и дали заслужава тая ненавистъ, тъй сждбоносна за насъ — човѣцитъ и народитъ.

Четете колонитъ за деца и юноши въ кжци съ своитъ деца!

Едно нещастие въ Мадарскиятъ скали.

(Смѣлиятъ войникъ и кантонеръ)

На 15-й Май т. г. на събора въ историческото село Мадара е билъ и ученика отъ I класъ *Веско Георгиевъ* изъ с. Касапаръ заедно съ свои другарчета. Малката група решава да се изкачи по скалната пжтека за платото надъ „Конника“. Когато достигатъ до половината пжтъ, забелязватъ

спасението на всѣки вѣрващъ (Римл. 1:16). Думитъ Христови сж *духъ и животъ* и тѣ трѣбва да бждатъ написани не на каменни скрижали, а на скрижалитъ на сърцето (2 Кор. 3:3). Тѣзи мисли съ особена яснота, сила и убедителностъ Н. Пр. развива въ своитъ беседи. Въ тѣхъ той не игнорира, разб. се, и ролята на разума въ областта на богопознанието. Разумътъ сжщо е даденъ отъ Бога и върху него лежи печата Божий, отблѣсъка на Божествения Логосъ (Разумъ), но той като извратенъ отъ грѣха трѣбва да бжде съгрятъ и просвѣтленъ отъ божествена-

надписа: „Пжтека „Очишки“ само за смѣлитъ“, отъ кждето се разклонява друга пжтека, която води по хоризонтала на дѣсно и която е пригодена за движение само на нѣколко метра, следъ което следва по естествени подстѣпки. Минаването по тѣхъ е крайно рисковано. Компанията е тръгнала по тази пжтека, но изглежда скоро се разколебала и върнала назадъ като само смѣлиятъ *Веско Георгиевъ* продължилъ понататѣкъ. Той достига предъ една голѣма пукнатина между скали, по която за да се продължи пжтъ по нея, трѣбва да скочи долу на нѣколко метра между разхърлани камъни. *Веско* направилъ нѣкаква несполучлива крачка и изведнажъ се намира долу между скалитъ съ счупенъ кракъ. Той не може да се върне назадъ по никакъвъ начинъ и решава да продължи още надолу въ пукнатината, влачейки се по-коремъ, съ надежда да намѣри нѣкакъвъ изходъ. Така *Веско* е преминалъ само 50 крачки, кждето спира въ невъзможностъ да продължи, намирайки се на около 25 метра отъ билото на скалитъ и въ една безна, въ която никой не ще го потърси.

Малкия *Веско* е ималъ заповѣдъ отъ своитъ роднини да не се изкачва по скалитъ, а следъ свѣршване на събора, вечерта, да се прибере въ близкото село Кюлевча при свои роднини, затова родителитъ не потърсили своя синъ.

Следъ събора всичко наоколо утихва, а скалитъ, сграбили въ своитъ хладни обятия малкия *Веско*, стоятъ безучастни предъ умоляющия викъ на детето за спасение. Само пазача на разкопкитъ — войникътъ отъ 3-а Инженерна дружина *Маринъ Стойчевъ* — на 16-й отъ време на време дочува нѣщо да се вика, обаче отъ неопределена посока. Проходящи селяни му казватъ, че това е викъ на малки орлета, но този отговоръ не задоволява войника, затова той на 17-й усилива своята бдителностъ, обикаля непрекъснато, изкачва се по скалитъ, спуща се въ разни направления съ едно необикновено настроение, като предъ нѣкаква загадка. Минава денъ безъ никакъвъ резултатъ. Малкиятъ *Веско*, изчерпилъ и последни сили отъ жажда и гладъ, издава викове за помощъ, а около него все по-близко кацатъ грамадни орли, чакайки последния детски стонъ, за да подѣлятъ жертвата си. На 17-й вечерта почва да вали дъждъ, който продължава и на 18-й. На този денъ още рано войникътъ *Маринъ* става и, безъ да закуси, продължава да търси отъ кжде се вика. Изкачва се на платото и успѣва да се доближи по-близко до една пропасть, отъ кждето се чува гласъ. Тукъ войника съобразява, че има пропадналъ човѣкъ и че вѣроятно този последния е мина дѣ

та любовъ, която се излива въ сърдцето.

Отъ изложената отъ насъ накратко биография и направената въ най-общи линии характеристика на църковната и проповѣдническа дейностъ на Н. Пр. се вижда несъмнено че Епископата на Българската Правосл. Църква ще се радва на още единъ достоенъ свой членъ.

Нека Богъ го закриля и му дава здраве и дългоденствие за да послужи много още съ сжщото вдъхновение и религиозенъ огънь за слава на Св. ни Правосл. Христова Църква.

по „пжтека само за смѣлитѣ“. Смѣлитѣ пионери, придруженѣ отъ младежа Димо Ивановѣ отъ съ Мадара, трѣгва по „пжтеката за смѣлитѣ“ и, макаръ хлъзгаво вече отъ дѣжда, като че подкрепванѣ отъ провидението, преминава опаснитѣ мѣста и достига до пропастьта. Съ рискованѣ, но смѣлѣ скокѣ, той се спуща долу, като оставя другаря си горе да го чака, трѣгва въ пукнатината между скалитѣ и успѣва да достигне до мѣстото, отъ кждето иде гласа. Когато направилъ нѣколко крачки между скалитѣ долу, той казва на другаря си да отиде въ селото, за да вземе въже и самъ продължилъ въ пропастьта. Най-после като достига до стоящото въ полусъзнание дете, войника го взема на ръце и съ голѣми усилия успѣва да го отнесе до началото на пропастьта. Въ това време неговиятъ другаръ заедно съ група селяни, между които бащата на детето (отчаянѣ, търсящъ своя синѣ) и кантонера отъ ж. п. спирка *Тодоръ Минева*, идватъ близо до войника, снабдени съ въжа.

Изваждането на Веско отъ пропастьта трѣбвало да стане на ръце и затова кантонера *Тодоръ Минева* се решава да завърже детето на своя гърбъ и така да бжде изтегленъ изъ пропастьта отъ стоящитѣ горе селяни. Кантонерътъ се спуща при войника и, подпомогнатъ отъ последния, успѣва да изнесе детето горе. Отъ тукъ цѣлата група съ голѣми усилия, а най-вече благодарение смѣлостта и ловкостта на ж. п. кантонеръ, който е носилъ детето на гърбъ, успѣватъ да достигнатъ до безопасно мѣсто.

Детето е на лѣчение и живота му е въ безопасностъ. За спасяването му главната заслуга се пада на войника *Маринъ Стойчевъ*, но сждо така голѣма е заслугата и на кантонера *Тодоръ Минева*, затова горната случка, проверена на самото мѣсто отъ пишушиятъ настоящето, е донесена гдето трѣбва, за да се иска наградата на двамата смѣлчаци.

Подполковникъ Янковъ.

Запишете ни своя приятелъ за абонатъ на вестника. Ще изгуби ли нѣщо, ако чете **НАР. БУДИТЕЛЪ**?

Стражъ на „Народенъ Будителъ“.

Наши нрави.

Въ София се произведоха избори за общински съветници. Партиитѣ въ своитѣ позиции до избирателитѣ се чудѣха какъ по-силно и майсторски да очернятъ противницитѣ си и не намираха достатъчно красноречиви слова за да възхвалятъ собственитѣ си дѣла. И всичко това тѣ намиратъ за твърде естествено.

Какво нравствено падение! Всичкото сквернословие по адресъ на другитѣ (другитѣ: разбирай българския народъ!) тѣ считатъ за толкова обикновено нѣщо, че вече не имъ прави впечатление. Каквато обиди и острота да канжатъ по адресъ на противницитѣ си все още мислятъ, че не сж се изказали доста силно.

Така напирмѣръ, една партия въ позива си до „просвѣтѣния софийски избирателъ“ следъ като нарича коалицитѣ: разноезични, неестествени, безогледни, безидейни и даже безчестни (1), следъ като нарича политическитѣ деятели на другитѣ партии: „стари политически грѣшници“, „безплодни фразьори“, „развратни демагози“ и предатели, които

служатъ не на свещената кауза на България, а на чужди, противодържавни интереси, заключаватъ смиренно:

— *Вместо съ грѣмъци думи и уллични ругатни срещу противницитѣ си, ние излизаме предъ васъ съ нащитъ дѣла (излагатъ се дѣлата, които между впрочемъ съставляватъ действителността и прѣката обязаностъ на всичкитѣ общини по свѣта).*

Тѣй било, значи? Грѣмъцитѣ думи и улличнитѣ ругатни вие оставяте за противницитѣ си, а мекитѣ и благородни изрази: подлещи, продажници, безчестници, развратни демагози и други, вие запазвате за себе си.

Егоисти такива!

И хубаво правите! По такъвъ начинъ вие ще обезоржжте морално противницитѣ си, като имъ покажете вашето всестранно превъзходство.

Да сте ми живи, ангелчета!

Пав. Анастасовъ.

Единъ концертъ.

На 29-й того казашкиятъ хоръ „Плациовъ“ даде своя концертъ въ театръ *Одеонъ*—Шуменъ. Изпълнението на номерата бѣ безукоризнено, а музиката — възлешбна, молитвена или стихийна — обхващаше и завладѣваше душата и сърдцето.

Въ изпълнениетѣ номера се прояви въ най-свѣтли и силни образи широката, като нейнитѣ степи, руска душа, винаги отзивчива и готова на жертви за ближния, за родината и за вѣрата.

Въ широки и стихийни тонове се възлѣ веселия и буденъ животъ на казачеството, което вѣчно пѣе и гуляе въ безгрижие, но винаги е готово да литне единно за велики жертви и подвизи!

А въ молитвенитѣ звуци на „Однозвучно гремятъ колоколъчикъ“ и „Вечерный звонъ“ се изрази съ всичката си сила вѣрата на руския народъ къмъ Бога.

Отъ началото до края се чувствуваше безграничната обичъ на русина къмъ неговата родина, къмъ държавата на дѣдитѣ му, за която изпълнителитѣ днесъ тжгуватъ до смъртъ. Душата на всички болно плачеше и въ най-тържественитѣ звуци за—Матушка Русия!

Последниятъ номеръ „Казачокъ“ бѣше тържество на веселата славянска душа, която и въ нещастieto празнува, надвивайки го.

Концертътъ бѣ непрѣкъсна то тържество на необятната славянска душа и на великата духовна мощъ на славянското племе, така разнебитено сега, но на което бждещето принадлежи.

А за насъ той бѣ голѣма наслада и заслужено публиката възнагради хориститѣ съ бурни и продължителни аплодисменти и похвали.

Подполк. Бѣлорѣчки.

Утѣха въ пѣсенята

... Да обичаме музиката, значи да владѣемъ такава станция за енергия на бръга на буенъ потокъ, който ще се влѣе въ всемирния жизненъ фиордъ, преди човѣшкия гений да е опредѣлилъ особната електрическа сила на оркестра. Да обичаме музиката ще рече да знаемъ тайната да тѣсиме да знаемъ де е гроба на Берениса и да можемъ да се отправимъ къмъ него, когато почувствуваме нужда. Ще рече да можемъ да сравнимъ степенята на собствената тжга съ вѣчния образецъ за тжга, който се крие

въ музикалнитѣ вълни. А да сравняваме тжги, то е все едно да напѣяваме силата имъ.

Скрѣбѣта е несгласие на личния съ всемирния ритъмъ. Любопытство е стремѣжъ на личния ритъмъ да стаче, въпреки ограничеността на чувствата ни, всеобщъ. Музиката поглѣща това незначително несгласие въ грамадното си движение и го премахва. Тя ни издига нагъ чувствата и ни предава на любовта. По такъвъ начинъ ни освобождава отъ скрѣбѣта. Пѣсенята е дисциплинованъ избликъ на ридание, което се слива съ великия ритъмъ, съ който всички отъ насъ има нѣщо общо. Прелестьта на музиката, по вече отъ кое да е изкуство, се състои въ това, че като тѣе човѣкъ мжката си, твори забравата, той я пропжжда отъ себе си...

Камилъ Моклеръ.

ХРОНИКА.

Въ Софийския вестникъ *Заря* отъ 30 V т. г. г. Т. Николовъ, богословствуващъ не богословъ съ дългогодишенъ стажъ при протестантитѣ, както писа м. г. Проф. Дюлгеровъ въ *Църков. вестникъ*, комуто Тюлешковъ е отворилъ широко колонитѣ на *Пастирско дѣло*, пише фанатична статия за борбитѣ въ църквата и за нѣкаква тайнсвена организация „Богъ и България“. Въ тази статия г. Т. Николовъ пише, че органъ на сждата организация е билъ нащиятъ в. Нар. Будителъ. По голѣма, по невѣрна и по глупава измислица отъ тази не сме имали случай да чуемъ. Тази измислица говори за едно—че еднакво и за простиятъ и учениятъ, и професорътъ по нѣкога остава въ сила старата фраза на простолудитето: *грачи* (да не кажемъ сжщинската дума) *на аба!*

В. Н. Б. е дѣло на свещ. Д. Попвасилевъ, който е независимъ и неангажиранъ съ никого.

Редакцията.

На 5-й юни въ София започва заседанията си *Архирейското сѣбрание*. Ще участвуватъ всички митрополити и епископи. Н. Впр. Митрополитъ *Симеонъ* е попомилъ да го освободятъ отъ присжтствието му въ сѣбранието. Ще участвува и новиятъ викараленъ епископъ *Андрей Велички*. Очаква се това сѣбрание да бжде оживено и интересно.

Н. преосвещенство *Епископъ Андрей* миналата нѣдѣля е посетилъ гр. Е. Джумая, кждето живѣятъ неговитѣ престарѣли родители. Посрещнатъ е билъ на гарата отъ многохиланденъ народъ, кмета на града, административнитѣ и военни власти, учители, ученици, христ. братство и дружество и пр. Радостта на гражданството е била голѣма. Сутринта на Св. Литургия при свѣршено припѣлена църква Н. Пр. говорилъ, както ни съобщиха, рѣдка по съдържание и красота на фразата религиозно—патриотична речъ.

В. О. Пазарски вѣсти съобщава следното:

За председателъ на читалището се избра *Сакеларий Иванъ М. Къличковъ*, който следъ себе си носи 32 годишна безукоризнена свещеническа служба и 18 години е служилъ по други ведомства. Интелигентенъ и патриотъ е. На младини е участвувалъ въ политическитѣ борби въ страната. Макаръ че дядо попъ е вече въ преклонната си възраст, но все пакъ е полезенъ за обществена работа. Достатъчно

е дето съ своя авторитетъ, честностъ и високъ моралъ, ще респектира читалищни членове и настоятели и контролира дейността имъ. Поставилъ си е за амбиция да издигне читалището на подобающата му висота, като културно просвѣтенъ институтъ.

Добр. просв. братства въ Шуменъ и с. Хасанъ-факж, О. Паз-ско съ имена „Св. Царъ Борисъ“ поздравили Н. В. Царя за именния му день—15 Май и получили отъ него благодарствени телеграми.

Приятно ни е да съобщимъ, че се е вѣнчалъ м. нѣдѣля г. Д. Динковъ, чиновникъ въ Арх. Намѣстничество—Шуменъ. Честито!

Родителско—учителското дружество при I-ва „Нанчова“ прогимназия благодарни на следнитѣ граждани—дарители на безплатната ученическа трапезария, именно:

Г-нъ Никола Шамарджиевъ 300 лв.—волни пожертвувания, г-нъ Илия Радевъ 300 лв.—г-нъ Д. Михайловъ 150 лв.—г-нъ Антонъ Дончевъ 5 клгр. леща, Семейство Миля Денчо Цоневъ 200 лв.—за здраве.

Сждата прогимназия благодарни на Шуменската популярна банка за сумата 2,000 лв.—помощъ за облекло и обувки на крайно беднитѣ ученици.

Отъ прогимназията.

Настоятелството на Добр. просв. братство „Св. Възнесение“ въ Шуменъ изказва благодарностъ на следнитѣ лица, дарили суми за беднитѣ:

Райна Куцарова—200 лв., Д. Михайлова—100 лв., Евг. Димитрова—100 лв., Банка Плиска—100 лв., Градинаровъ Радевъ—60 лв., Насл. на К. Стояновъ—50 лв., Н. Додункова—50 лв., К. Юрданова—50 лв., Ел. Шопова—60 лв., г. Недевъ—50 лв., Т. Ивановъ—50 лв., Петко Андреевъ—50 лв., Кожухарското сдружение (за три-тъ братства при църквата)—500 лв., Стоянъ Цоневъ—100 лв.

Сжд.-изпълнителъ при Шуменския окръженъ сждъ.

Обявление № 308

На основание изпълнителния листъ подъ № 9953, издаденъ отъ Шуменски Окрѣженъ сждъ на 22 Май 1922 г., въ ползана Шуменската Популярна Банка отъ гр. Шуменъ, срещу Сийка Г. Кожухарова отъ гр. Шуменъ, за искъ отъ 8000 лева, лихви и разноси и съгласно чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ 29 май 1929 г. до 28 Юний 1929 г. въ канцеларията ми ще трае публичната проданъ на следущия дължниковъ недвижимъ имотъ, свободенъ отъ залогъ и запоръ, а именно: лозе отъ 2 дек. находяще се въ землището на гр. Шуменъ мѣстността „Шашкѣнъ“ при сѣседи: отъ изтокъ Петъръ Балевъ, отъ западъ Тодоръ Кулевъ, отъ югъ Величко Чакъровъ и отъ северъ Киша Костадинова П. Забунова, оценено за 5000 лева.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книгата и да наддаватъ.

Гр. Шуменъ 29 IV 1929 год. Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ.

Сжд.-изпълнителъ при Шуменския Окрѣженъ сждъ

и. д. № 212/928 год.

Обявление № 299

На основание изпълнителния листъ подъ № 403/27 из-

даденъ отъ Шуменски Окрѣженъ сждъ на 20-й Декември 1927 год. въ полза на Шуменската Популярна Банка отъ гр. Шуменъ срещу Христо Янковъ отъ гр. Шуменъ за искъ отъ 19573 лв. ст. лихви и разноси, и съгласно чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ 29-й Май 1929 год. до 28-й Юний 1929 год. въ канцеларията ми ще трае публичната проданъ на следущия дължниковъ недвижимъ имотъ, свободенъ отъ залогъ и запоръ, а именно: кжца находяща се въ гр. Шуменъ, Добруджанск. кварталъ № 426 парцелъ XI съ застроено мѣсто 74 кв. м. незастроено мѣсто 276 кв. м. или всичко около 360 кв. м. при сѣседи: улица и три парцели.

Кжцата е кирпична съ мраморни основи, покрита съ обикновени керемиди. Отъ западната страна на кжцата има фурна. Кжцата има две стаи за живѣне съ землени подове и мазани тавани. Въ двора нѣма дръвчета. Оценена за 10000 лева.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книгата и да наддаватъ.

Гр. Шуменъ 29 IV 1929 год. Сждия изпълнителъ: Г. Яневъ.

Сжд.-изпълнителъ при Шуменския Окрѣженъ сждъ

и. д. № 690/925

Обявление № 301

На основание изпълнителния листъ подъ № 7626 издаденъ отъ Шуменски Окрѣженъ сждъ на 26-й Май 1925 год. въ полза на Азисъ Х. Шакировъ отъ гр. Шарви срещу Арифъ Салимовъ отъ с. Шарви за искъ отъ 2000 лева лихви и разноси, и съгласно чл. 1004—1028 отъ Гражданското сждопроизводство, обявявамъ, че отъ 29-й Юний 1929 год. до 28 Юний 1929 г. въ канцеларията ми ще трае публичната проданъ на следущия дължниковъ недвижимъ имотъ, а именно: 1) Ниферовъ отъ 9-9 декара въ землището на с. Шарви, мѣстността „Джа-Екинликъ“ при сѣседи: Мвхмедъ Юзейровъ, гора, то оли Адемове, оценена за 3960 лева. 2) Ниви отъ 5 декара въ землището и мѣстността при сѣседи: Сали Адемове и Юсеинъ Мустафовъ и Мушлифа Аптуловъ, оценена за 2500 лева. 3) Нива отъ 15 декара въ землището и мѣстността при сѣседи: Юнузъ х. Якубовосл Юсуфъ Кара Махмудовъ и Еминъ х. Исмаиловъ, оценена за 4500 лв.; 4) Нива отъ 30 поликара и 2 ара въ сждото зѣта, землище, мѣстността „Кючювания Екинликъ“ при сѣседи: Скъ Адемове, Юсеинъ Мустафовъ и Мустафа Ахмедъ Мустафовъ, оценена за 3700 лева. 5) Нива отъ 8-7 декара въ землището и мѣстността „Кючюкъ Екинликъ“, при сѣседи: Сюлюманъ Абдуловъ, гора, то оли Адемове, оценена за 2262 лв.

Желающитѣ да купятъ, могатъ да се явятъ въ канцеларията ми всѣки присжтственъ день и часъ, за да преглеждатъ книгата и да наддаватъ.

Гр. Шуменъ 29 IV 1929 год. Сждия-изпълнителъ: Г. Яневъ.

Сждия-изпълнителъ при Шуменския Окрѣженъ сждъ

и. д. № 212/928 год.

Четатъ вестникъ МКА „НАРОДЕН БУДИТЕЛ“